

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hegedűs D. Andrea pártfogó ügyvéd (fél címe 1) által képviselt dr. felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Herendi Károly Ügyvédi Iroda (fél címe 2., eljáró ügyvéd: dr. Herendi Károly) által képviselt dr. alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. november 30. napján kelt 65.P.23.012/2013/52. számú ítélete ellen a felperes részéről 54. és 56. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és arra is kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül a megállapított jogsértés miatt a felperestől magánlevélben kérjen elnézést.

Az alperes az elsőfokú ítéletben megállapított 300.000 (háromszázezer) forintot 2017. január 1. napjától 2017. június 30. napjáig havi 50.000 (ötvenezer) forintos részletekben köteles megfizetni oly módon, hogy minden egyes részlet a hónap 15. napjáig esedékes azzal, hogy egy részlet elmaradása esetén a még hátralékos tartozás egy összegben esedékes.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket és a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját teljes egészében a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a testi épség, egészséghez fűződő személyiségi jogait, amikor 2008. január 17-én közös munkahelyükön ököllel a hasába ütött, továbbá megsértette becsületét és emberi méltóságát az esetet követő több eljárásban tett nyilatkozatával, melyek során személyes adataival is visszaélt. Kérte, hogy mindezek miatt a bíróság nyilvános bocsánatkérésre is kötelezze az alperest, továbbá a jogsértő cselekmények abbahagyására, és arra, hogy fizessen részére 500.000 forint nem vagyoni kártérítést. Vagyoni kártérítésként 297.200 forint megfizetését kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes testi épségét azzal, hogy 2008. január 17-én felperes akkori munkahelye folyosóján ököllel hasba ütötte, ezért kötelezte arra, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 forint kártérítést. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, s kötelezte az alperest, fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 18.000 forint eljárási illetéket, azzal, hogy a további le nem rótt 29.800 forint eljárási illetéket és a felperes pártfogó ügyvédje munkadíját a Magyar Állam viseli.

Tényállásában rögzítette, hogy a felperes a ... Kórház rendelőintézet alkalmazásában állt a ... Laboratóriumban, ahol több konfliktusa is keletkezett felettesével és kollégáival, melyek nyomán 2006-ban a felperes sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértése és könnyű testi sértés vétsége miatt felettesével szemben egy ízben eljárás indult. Ezt megszüntették, de a vádlott pártfogó felügyeletét rendelték el.

Egy másik alkalommal a felperest fegyelmi eljárás nyomán megrovásban részesítette a munkáltató 2007. február 9-én. Ezt követően 2007. és 2008. években munkatársai panaszt nyújtottak be a munkáltatóhoz felperes magatartásával szemben.

A felperes 2008. január 17-én konfliktusba került alperessel, aki szintén vele egy munkahelyen dolgozott. Egy szóváltás után a folyosón, ahol rajtuk kívül más személy nem tartózkodott, ököllel hasba ütötte felperest, aki emiatt hangosan felsikított. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 16.B.28.229/2010/27. számú ítéletében, mely a Fővárosi Törvényszék 20.Bf.10.285/2011/6. számú ítéletével 2012. április 5-én jogerőre emelkedett, könnyű testi sértés vétsége miatt megrovásban részesítette az alperest a felperesnek okozott testi sértés cselekmény miatt. Felperes sértettként ügyvédet hatalmazott meg, aki a megbízási szerződés szerint 150.000 forint+ áfa összegért vállalta ügyét azzal, hogy tárgyalásonként 20.000 forint + áfa összeget is felszámított. A felperest terhelte még a poligráfós vizsgálat 75.000 forintos költsége, valamint tetemes postaköltség is. Az összesen 408.155 forintos bűnügyi költségből a másodfokú döntés alapján 111.355.-forint térült meg.

2008. január 20-án a felperes a MOK Etikai Bizottságához bejelentéssel élt többek között dr. ... két évvel korábbi és az alperes január 17-i cselekményéről beszámolva, majd január 21-én ugyanezekről az ...nak is levelet írt. Mindkét esetben eljárás lefolytatását kérte. Az Orvosi Kamara több forduló eljárása végén dr. ...t megrovás etikai büntetéssel és pénzbírsággal sújtotta, mely határozatot a Fővárosi Bíróság 8.K.30.251/2010/25. számú ítéletével helybenhagyott.

2008. január 23-án dr. ... a ... Laboratórium vezetőjeként a telephely igazgatóhoz fordult a felperes és alperes közt lezajlott incidens és az azt követő események miatt, azzal, hogy ha nem sikerül kiemelnie a ... Laboratórium közösségéből a felperest, elhagyja a kórházat. 2008. január 25-én a felperes egy másik munkatársa ... is munkahelyi lemondását jelentette be, ha nem oldódik meg a felperes személyéből fakadó konfliktusos helyzet. Erről tudomást szerezve a labor 28 munkavállalója is levélben fordult a telephely igazgatóshoz utalva egy 2006. évi novemberi levelükre. Kérték a konfliktusos helyzet felszámolását, mely álláspontjuk szerint a felperes magatartása miatt alakult ki.

A munkáltató 2008. január 30-án kelt, és 31-én közölt felmentéssel felperes közalkalmazotti jogviszonyát megszüntette július 31. napjával. A felmentés indokolása szerint felperes jogviszonya alatt folyamatosan konfliktus alakult ki munkatársaival és vezetőivel, szemben tanúsított összeférhetetlen magatartása miatt, amit írásban is jeleztek a kollégák.

A felperes a felmentése kézhezvételét követően keresetet terjesztett elő az intézkedéssel szemben, a

felmentés jogellenessége megállapítását kérve. A Fővárosi Munkaügyi Bíróság azt állapította meg, hogy a munkáltató közvetett, hallomáson alapuló értesülések alapján szüntette meg felperes munkaviszonyát. A kórház a felmentés indokának valóságát, a felperes viszont a munkaviszony rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütköző megszüntetését nem tudta bizonyítani, ezért eredeti munkakörébe nem került visszahelyezésre, 12 havi illetményben részesült kártérítésként. A Fővárosi Bíróság másodfokú bírósággént 2010. november 11-i határozatával a döntést helyben hagyta.

Ezt követően terjesztette elő a felperes keresetét, amiben azt adta elő az alperesi jogsértés mibenlétét indokolva, hogy a testi sértéses cselekményt követően azt híresztelte, felperes magának okozta a sérüléseit, ő csak bejlesztette felperest, mert nem fogadta el szakmai kompetenciáját. Az Etikai Bizottságnak írt 2008. március 17-i levelében alperes az üzemorvosi vizsgálat eredményéről nyilatkozva orvosi titoktartást, felperes betegjogait sértette, valamint beadványa egyes kijelentéseivel felperes fegyelmi megrovására, fegyelmi eljárására utalással, valamint azzal, hogy összeférhetetlennek nevezte, aki rendszeresen provokálja, becsmérli, zavarja munkatársait, valótlanosságokat állít - jóhírét, becsületét sértette. 2009. március 5-i levelében valótlan tényről állított a felperesről, mert a szakfelügyelői vizsgálat nem az ő bejelentése alapján történt, és a vizsgálat egyébként megállapította a labor hibáját. Sérelmezte az alperes 2008. május 16-i, a MOK Etikai Bizottságának írt levelét is becsületsértő kijelentések miatt. A büntetőperében alperes 2008. április 9-i meghallgatásán és a 2011. április 1-i tárgyaláson, valamint a munkaügyi per 2009. szeptember 18-i tárgyalásán tanúként tett nyilatkozataival sértette a felperest, miszerint számos alkalommal állította, hogy összeférhetetlen. Azt is sérelmezte, hogy a büntetőperben a munkaügyi per iratait jogsértően csatolta. Az 500.000 forintos nem vagyoni kárigényét azzal indokolta, hogy alperes jogellenes magatartása okán került olyan helyzetbe, hogy régi munkahelyére nem vették vissza, új helyen pedig nem alkalmazzák.

Vagyoni kárigénye az első-, másodfokú büntetőeljárással felmerült és a megtérített költségei különbözetéből adódott. 2012. április 5-től kamatot is igényelt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte és felperes perköltségben marasztalását. Arra az esetre, ha a bíróság kártérítést ítélne meg előadta, hogy egyösszegű teljesítésre nem képes, de konkrét részletfizetési kérelmet nem terjesztett elő.

Érdemi védekezésében előadta, hogy a felperes által kezdeményezett eljárásokban védekezése keretén belül nyilatkozta felperes munkavégzésével kapcsolatosan a sérelmezetteket, a büntetőperben pedig vádlottként védekezve, így véleményét fejezte ki, illetve a büntetőeljárási törvény biztosította védekezés jogával élve nyilatkozott. Csatolta a kollégák felperes tevékenységét bíráló iratait is. Rámutatott arra, hogy felperes személyisége és munkahelyi magatartása volt elsődlegesen az oka annak, hogy közvetlen munkatársai két ízben is aláírásgyűjtésbe kezdtek ellene. A 2008. január 17-i eseménnyel kapcsolatosan pedig - nem vitatva a jogerős elítéltetés tényét - előadta, hogy nem sértette a felperest. Azt nem vitatta, hogy ez az utolsó összetűzés volt az, amely a felperes munkahely-vesztéséhez vezetett, de a korábbi fegyelmi ügy miatt és a fegyelmi óta tanúsított magatartás miatt bocsátották el a felperest, nem pedig miatta és nincs köze ahhoz, hogy a felperes nem tud elhelyezkedni, így az erre alapított nem vagyoni kárigénye ez okból sem lehet alapos.

A vagyoni kártérítés vonatkozásában vitatta az egyes tételeket rámutatva, hogy olyan, a büntetőügyben eljáró bíróság által indokolatlan büntügyi költségnek minősített, meg nem térült kiadásokat kíván vele megfizettetni, amelynek érvényesítésére a büntetőeljárás keretén belül volt lehetősége a felperesnek, ezt a polgári perben kártérítésként nem érvényesítheti. Indokolatlan volt a poligráf költsége, ezt ez okból nem érvényesítheti. A megbízási szerződést a felperes az utolsó tárgyaláson csatolta, erre érdemben nem nyilatkozott a képviselője, de a per alatt csatolt számlákkal

nem látta igazoltnak a 100.000 forint arányosan megítélt ügyvédi költségen felüli összeget.

Hivatkozott arra is, hogy mind a büntetőeljárás során, mind jelen perben engedélyezte az eljáró bíróság a dokumentumok felhasználását, így jogsértést nem valósíthatott meg ezekkel kapcsolatosan alperes. A felperes betegjogait nem sértette, az üzemorvosi vizsgálat eredményéről nem tájékoztatta a kollektívát, a MOK eljárásban is csak arra utalt, hogy értesült az üzemorvosi vizsgálatról, miszerint ott olyan sérülést nem rögzítettek, mint amit a felperes állított, ezzel kapcsolatosan védekező okiratában nem sértette a felperes betegjogait. Munkahelyén nem terjesztette a felperes üzemorvosi vizsgálatának eredményét, ezért ez okból nem követhetett el jogsértést.

Az elsőfokú bíróság a keresetet részben, a testi épség sértés vonatkozásában találta alaposnak. Idézte a Polgári törvénykönyv 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. § és 78. §-t, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalása releváns részeit, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdését és 206. § (1) bekezdését, továbbá a 4. §-t.

Ez utóbbira tekintettel rögzítette, nem állapíthatta meg, hogy az alperes nem követte el a felperes sérelmére a terhére rótt cselekményt, mert jogerős bírói ítélet tanúsága szerint emiatt elmarasztalta a büntető bíróság. A nyolc napon belüli sérülést okozó cselekmény miatt alperes büntetőjogi felelősségre vonása megtörtént, ezért a bíróság megállapította ennek polgári jogi konzekvenciájaként, hogy az alperes megsértette a felperes testi épségét, amikor munkahelyük folyosóján őt ököllel hasba ütötte. Miután ez egy egyszeri cselekmény volt a jogsértés abbahagyására nem kellett az alperest kötelezni, nyilvános elégtételként pedig a felperes jogellenesnek minősített felmentését követően vissza nem állított jogviszonyára tekintettel nem tartotta indokoltnak azon kollektíva előtti nyilvános bocsánatkérésre kötelezését alperesnek, amely kollektívába való visszahelyezését a felperesnek nem sikerült elérnie. Nyomtatékkal vette figyelembe a perben kihallgatott tanúk vallomását, mely szerint távozás után is ellenséges a légkör vele szemben.

Az alperesnek a különböző eljárásokban előadott, a felperes által sérelmezett kijelentéseivel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a büntetőeljárásban a vádlott számára lehetőség van akár védekezés körében valótlanságok állítására is, így az őt feljelentő sértettre vonatkozóan, ha nem durva, lealacsonyító, emberi méltóságot sértő kijelentéseket használt, jogsértés nem állapítható meg. A keresetlevélben idézett alperesi kijelentések nem tartoznak a jogsértő kijelentések körébe, így az elsőfokú bíróság megítélése szerint a védekezés körében ezeket a kijelentéseket előadhatta az alperes, azok valóságtartalmát a büntető bíróság ítélte meg.

Az alperes érdemben is helyesen védekezett azzal, hogy míg az alperesnek felrója a személyeskedő, sértő kijelentéseket, a felperes maga különböző beadványokban az alperes személyével kapcsolatosan több, alperes személyiségét sértő kijelentést használt. A szakvizsgájával kapcsolatos kijelentések vonatkozásában ezért az alperes nem állított valótlant, mivel azt a fent hivatkozott MOK eljárásbeli beadványban felperes maga is sértő kontextusban tálalta, így a büntetőeljárásban alappal tárta fel a felpereshez fűződő viszonyát, munkahelyi konfliktusos viszonyukat az alperes. Ugyanígy a munkaügyi perben tanúként alappal nyilatkozott konfliktushelyzetről, összeférhetetlenségről, kötekedésről téve említést. Mindezen közlések valóságalapját a perben kihallgatott tanúk is alátámasztották.

A felperes jóhírnév sértőként kifogásolt kijelentéseinek a HIV pozitív eredmény közlésével kapcsolatos részét az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, a felperes személyének társadalmi megítélése szempontjából nincs annak jelentősége, hogy e körben felperes szignalizált-e, vagy bejelentéssel élt, hogy a tisztifőorvos, és a MOK felé eljárást kezdeményezett vagy éppen panaszt tett-e a felperes beadványában. A munkaügyi tárgyaláson tanúként is okkal említette meg ezt az esetet alperes, mint olyan esetet, amelyet a felperes a munkáltatóját megkerülve jelentett felettes fórumoknak.

Az öncsonkításra vonatkozó alperesi kijelentés megtételét az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak, míg az eset tömegverekedésként való megjelenítését nem a felperes személyére vonatkoztatottnak minősítette, ezért e körben sem állapított meg jóhírnév sértést.

Megállapította azt is, hogy személyes adatokkal visszaélés címén elkövetett jogsértésnek sem a munkaügyi per iratai büntetőeljárásbeli beszerzése, sem az üzemorvosi vizsgálat eredményének MOK eljárásban való feltárása nem minősül. Az üzemorvos vizsgálatának eredményét pedig bizonyíthatóan nem az alperes híresztelte.

Mindezekre tekintettel a nem vagyoni kártérítés meghatározásakor, mivel többi kereseti kérelem is elutasításra került, az 500.000 forintos igényelt összeg több mint felét ítélte meg az elsőfokú bíróság, figyelemmel a cselekmény tárgyi súlyára, arra, hogy könnyű testi sértéssel a felperes számára fizikailag kisebb bántalmazást okozott az alperes. Figyelembe vette azonban dr. ... (50. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített) tanúvallomását a tekintetben, hogy a felperes fokozott labilis személyiség, e körben azt, hogy az őt ért sérelmekre érzékenyen reagál, azokat stresszként éli meg, nem úgy, mint egy átlagember. Ezt a munkahelyi környezete is érezte, érezkelhette, ha ennek ellenére alperes bántalmazta őt, fokozottabb stresszhelyzetnek tette ki egy átlagemberhez képest. Azt, hogy a bántalmazás, illetve ennek az alperes általi tagadása a felperes számára pszichés zavarokat okozott, okozhatott, szintén megerősítette a tanú. Az elhelyezkedési nehézségeket azonban nem értékelte az alperes terhére, figyelemmel a felperes személyiségében rejlő, a munkáltatók által általában sem toleráló konfliktusos jellegére.

A vagyoni kárigénnyel kapcsolatosan azt rögzítette, hogy e körben a felperes, csak a Ptk. 339. §-ra utalt, hogy mi az alperesi jogellenes magatartás, a testi épség sértéssel okozott büntetőeljárás megindítása tényén túl egyéb okot nem jelölt meg. Az a tény azonban, hogy a büntetőeljárásban ezek a költségek mint kiadások felperesnél felmerültek és nem térültek meg, nem teszi az alperest automatikusan felelőssé ezen, felperes vagyonában bekövetkezett értékcsökkenésért. Olyan bizonyítási eszköz igénybevételének költségét, mely szükségtelen volt, nem terhelheti az alperesre. A büntető bíróság által meg nem ítélt további költség tekintetében a polgári perben sem bizonyította a felperes, hogy az az alperes felróható magatartásával összefüggésben merült volna fel.

Mindezek alapján a felek illetékviselési kötelezettségét az elsőfokú bíróság a pernyertesség pervesztesség arányára tekintettel határozta meg, az elutasított igényének összegéhez igazítva.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést kérve, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg annyiban, hogy a kereseti kérelmének elutasított részét is ítélje meg, azaz kötelezze alperest a 300.000 forint kártérítés feletti rész vonatkozásában is fizetésre, és bocsánatkérésre azzal, hogy az alperes részletfizetési kérelme elutasítását kérte. Hivatkozott e körben arra, hogy számára méltánytalan lenne, ha a kártérítést csak havonta, alperes által diktált részletekben kapná meg, miközben nem rendelkezik jövedelemmel.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor szükségtelenül rögzítette a korábbi eljárásokat részletesen, azoknak túlzott, sok esetben helytelen jelentőséget tulajdonított.

A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásakor nem vette figyelembe, hogy a büntetőeljárást követően sem tett az alperest semmit tettének következményei enyhítésére, sőt továbbra sem ismerte el a jogsértést.

A vagyoni kártérítés tekintetében hivatkozott arra, hogy az alperes felelőssége az ott felmerült költségekért megállapítható önmagában abból a tényből, hogy elítélték. Az ügyvédi képviselőt igénybe vétele indokolt volt, az alperesi magatartásra vezethető vissza, hogy több tárgyalásra is sor

került, az eljárás több mint négy éven keresztül tartott.

A volt munkahelyén történő nyilvános bocsánatkérés azért indokolt, mert a tanúvallomások alapján is megállapítható, hogy nem kollektívan tartották összeférhetetlennek, nem a saját magatartása vezetett konfliktusokhoz. A kollektíva dolgozói a tényeket nem ismerték csak alperesi elmondásból tájékozódtak. Mindezek alapján kérte, vagyoni és nem vagyoni kára teljes megítélését, továbbá alperes nyilvános bocsánatkérésre kötelezését.

Az alperes havi 10.000 forintos részletfizetés iránti kérelmet terjesztett elő jövedelme és költségei igazolása mellett, mely kérelmet a Pp. 217. § (3) bekezdése alapján a teljesítési határidőt érintő fellebbezésnek tekintett a másodfokú bíróság.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében és az elsőfokú eljárásban előadott indokai, a csatolt iratok alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A felperes által követelt nyilvános bocsánatkérést okafogyottnak tartotta, mert egyikük sem dolgozik már a korábbi munkahelyen és akik tudtak a dolgokról, azok többsége sem ott dolgozik már, de az évek óta tartó eljárások, amiket a felperes kezdeményezett, az alperes helyzetét is rontotta. Vitatta, hogy a konfliktusos helyzet kizárólag alperesi magatartásra lenne visszavezethető és azt, hogy a felperes ismételt elhelyezkedését az alperesi magatartás gátolná.

A felperes fellebbezése és az alperes teljesítési határidőt érintő fellebbezése részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú határozatban foglaltakkal részben nem értett egyet, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a nem fellebbezett rendelkezéseket nem érintve - részben megváltoztatta.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján csak a fellebbezésekkel érintett részben bírálhatta felül az elsőfokú határozatot.

Nem értett egyet az elsőfokú bírósággal abban, hogy a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pont szerinti elégtételadás, mint objektív jogkövetkezmény alkalmazása ne lenne indokolt. A személyiségi jogsértés miatt a felróhatóságtól független szankciók csak kivételesen esetben mellőzhetők, figyelemmel arra is, hogy a jogsértés jellege miatt elsősorban ezek azok, amelyek kompenzációra alkalmasak. A nem vagyoni kártérítés lényegében csak az ezekkel el nem hárítható sérelmek orvoslására hivatott. A perbeli esetben helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy a külvilág számára az elégtételadás közvetíti a történések jogi megítélését hitelesen, azt, hogy az alperes jogsértő magatartása erkölcsileg elítélendő és azt is, hogy ezt az alperes el is ismeri. Arra viszont az alperes mutatott rá helyesen, hogy az eset közvetlen tanúi, a munkahelyi kollektíva, amely közvetlen érintettje is volt az eseményeknek mára már megszűnt. Elegendőnek ítélte a másodfokú bíróság ezért azt, hogy az alperes magánlevél útján fejezze ki sajnálkozását az általa, a felperes sérelmére elkövetett cselekmény miatt.

A nem vagyoni kártérítés összegével kapcsolatos felperesi fellebbezést azonban a másodfokú bíróság nem találta alaposnak. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az ennek megállapításakor figyelembe veendő szempontokat. Ezen belül a felperes személyiségjegyeinek, a megállapított jogsértés jellegének helyesen tulajdonított fokozott jelentőséget. Ugyanakkor - figyelemmel a nagyobb számban alaptalan egyéb igényre - helyes döntött a felperes által igényelt összeg mérsékléséről is, mely a kialakult bírói gyakorlatra is tekintettel megfelelő pénzbeli kompenzációt jelent.

A vagyoni kártérítési igény elutasítása során kifejtett elsőfokú ítéleti indokokkal a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett, azokat nem ismétli meg. A büntetőeljárás során a másodfokú bíróság - megváltoztatva az elsőfokú döntést - a felperes pénzbeli igényét a Be. 74. § alapján bűnügyi költségként vette számba figyelemmel arra, hogy az kifejezetten azon eljárással összefüggésben keletkezett, nem pedig az alperes magatartásával közvetlen összefüggésben. Ezen döntés felülmérlegelésére jelen eljárásban nem kerülhetett sor.

A csatolt igazolások alapján - figyelemmel arra is, hogy jövedelmi helyzetének szűkösségére az alperes már az elsőfokú eljárásban is utalt - a másodfokú bíróság az alperest a nem vagyoni kártérítés részleteiben való megfizetésére kötelezte a Pp. 217. § (3) bekezdés alapján, az ott írt megszorító feltételekkel. A 300.000 forint fél év alatt történő megfizetése a felperes számára sem okoz méltánytalan sérelmet, az alperesnek pedig lehetőséget biztosít a teljesítésre anyagi ellehetetlenülés nélkül.

Mivel a másodfokú eljárásban a felperes fellebbezése csak kisebb részben vezetett eredményre, az alperes fellebbezése azonban eredményes volt, ezért a másodfokú bíróság felperest kötelezte a Pp. 239. §-nak utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján, az ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

A le nem rótt illeték és a pártfogó ügyvédi díj viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. § és a Pp. 87. § (2) bekezdés alapján rendelkezett, figyelemmel a felperes részre engedélyezett teljes személyes költségmentességre.

Budapest, 2016. december 14.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Istenes Attila s.k.
bíró